

tulline küt olli, kāis omma püssiga läbbi nisuggusse metsa. Korraga jõseb pödder kui walk mõda. Peálil sihib, tinnu lendab, pödder walmis! —

Metsavaht andis ülles, noor mees kimbus, pidbi sadja taadrit trahvi maksma. Satis allandlikko pallumisse kirja Kunningale, et ta ei piddand mitte sepärrast temma peále wihhaseks sama, ja lubbas kindlaste, et temma eddes: pidbi ialegga ilmaski enam keeldud loma ei wdtta. Kunninga metsas mahhalasta.

Lahke melega Kunningas kirjotas more mehhhe kirja alla. „Ma ollen so 100 taadrit hõbberahha kätte sanud, ja ei tahha selle ühhe korra párrast mitte foggoniste so peále wihhaseks sada, woid annan veel peále se lubba sinnule, et kui sul agga rahha on iggakord 100 taadrit wäljamaksta, siis woid selle

hinna eest ni mitto pödra minno Made peált mahhalasta, kui sul agga lust on.”

Noor peálil sai sest ühhest korras jubba targaks.

Sinna, armas luggija, sa siis ka sest ühhest luggemisse tükkist jubba targaks, et sa ei lähhe mitte wõra piri peált lastma, kus keeldud on: sest kui se aissi teadmatta jáab, siis olled sa wahhest kümne koppika wåårt rikkamaks sanud, agga kui se aissi ülestullev, woid sa wahhest wie rubla wåårt waesemaks jáda. Jáad ommaast kennast püssist ilma, mis „He pödra“ ehk „Wanna Hundi“ poes hulga rahha maksis, — seest need paar lehte tubbakat, mis sa peále fauba said, ei maksa sedda pahhandust mitte árra.

Wdtta nüüd idppetusseks veel üks hea fanna peále fauba, mis enam